

عنوان مقاله:

مشروعیت توأمان یا چندگانگی مشروعیت در حکومت‌های ایران دوره اسلامی (از طاهریان تا سقوط خوارزمشاهیان)

محل انتشار:

دوفصلنامه تاریخ و فرهنگ، دوره 48، شماره 1 (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 23

نویسندگان:

عبدالله ساجدی - دانشگاه پیام نور

هوشنگ خسرویگی - دانشگاه پیام نور

خلاصه مقاله:

هر حکومتی برای کسب مقبولیت و حق اعمال حاکمیت بر مردم، نیازمند یک منطق اجتماعی و یا هر عامل وحدت‌بخش دیگر در جهت توجیه کردن قدرت خویش است. در ایران نه دین و نه عاملی دیگر، به‌تنهایی نمی‌تواند این نقش را ایفا کند، بلکه مجموعه‌ای از عوامل به‌صورت توأمان این وظیفه را عهده‌دارند به این معنی که حکومت‌ها در ایران مشروعیتشان بر بنیان‌های چندگانه استوار است که ما از آن به مشروعیت توأمان یاد می‌کنیم و به همین دلیل است که فرمانروا در ایران، در اصل نماینده مذهبی و سیاسی و در کنار آن نماینده‌ی اداری، نظامی، فرهنگی و مظهر گذشته و تاریخ این کشور نیز است. ما با روش توصیفی - تحلیلی به دنبال اثبات این دیدگاه هستیم که حکومت‌های ایران بعد از اسلام تا سقوط خوارزمشاهیان به لحاظ مشروعیتی دارای یک نوع مشروعیت توأمان یا چندگانه هستند.

کلمات کلیدی:

مقبولیت، مشروعیت توأمان، مشروعیت‌یابی، حکومت‌های ایران بعد از اسلام

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1141218>

